

СЛАВЯНИНЪ

ПОЛИТИЧЕСКО-ЛИТЕРАТУРЕНЪ ВЪСТНИКЪ.

Излиза три пъти въ седмицата
вторникъ, Четвъртъкъ и Събота.

ЦѢНА:
За година 20 лева сребърни
„ шестъ месеци 12 лева ср.
„ три „ 7 „ „
Единъ брой 20 стотинки.

Сичко което се отнася до вѣстника
подписва се направо до
Т. Х. Станчевъ въ Русчукъ

Неплатени писма не са приематъ
Ръкописи назадъ се неврацатъ

За обявления се заплаща:
За всеки редъ при пръвѣ пѣтъ 20 ст.
За „ „ „ вторий „ 10 ст.

Руссе, 10 Септември 1884 год.

Както знаятъ нашитѣ читатели, ние бѣхме спомѣнали нѣщо за слухътъ, че ужъ Вълковичъ бей билъ предложенъ на турското правителство за български агентъ въ Цариградъ. Имало ли е наистина такава нѣщо, и правителството ни мисляло ли е да испраца за свой агентъ Вълковичъ бей, сж работи за насъ поне необясними. Върното е, че подобно назначаване би било голѣма погрѣшка отъ страна на сегашното ни правителство, което никакъ не трѣба да се вдава на вишици нѣкои съображения. Ако ли сж вѣрни свѣдѣнията, които ни даватъ софийскитѣ вѣстници по това назначаване, че турското правителство било питано, по общеприетий мѣжду-народенъ обичай, като какъ глѣда на Вълковичъ бей, ако би той да се испратялъ въ Цариградъ за български агентъ, и че ужъ то било отговорило вече, че нему било би желателно, ако българското правителство му прѣдложило „лице по неутрално“. Така ли е отговорила Портата на нашето правителство, или не, ние не можемъ позитивно да знаемъ. Ще кажемъ само, че сегашний кабинетъ трѣба да се обръща тѣмъ деликатно къмъ назначениата прѣдставители на държавата ни прѣдъ другитѣ държави, толкозъ певече, когато тия прѣдставители сж наговарени да пазятъ престижътъ на младото ни Княжество. Агентскитѣ длѣжности сж най важнитѣ, и тѣ не трѣба да се замѣтятъ съ лица каквито да било и просто за прѣпитане. За тѣхъ трѣба да се дирятъ и да се нареждатъ способни и въ нищо некомпрометиранни лица; Вълковичъ бей е съвѣмъ не годенъ за подобна длѣжностъ. Правителството ни не трѣба да слуша никоя прѣпорѣчка, па била тя, ако щете и най-вишищата. Политиката не може да търпи никакъвъ комплиментъ. Нъ върху подобно назначаване, ние ще поговоримъ други пѣтъ по-обстоятелствено.

По педагогическитѣ курсове.

Вѣдете така добри да виѣтите въ единъ отъ броевете на почитаемия ви вѣстникъ слѣдующитѣ ми редове. Както отъ миналитѣ години, така и тѣзи, се разрѣши отъ надлежното министерство да се отворятъ въ нѣколко градове изъ милото ни отечество привременни курсове, чрѣзъ които да се приготвятъ по-достойни учители, които да учителствуватъ въ селата на младото ни Княжество и да отговарятъ на названието, което са приели да носятъ. Чрѣзъ тозъ начинъ, вѣрваме, ще може да се пообразуватъ и селскитѣ младежи; но при все това се срѣщатъ изъ селата голѣми мѣчнотии, тѣй като много отъ селенитѣ още не могатъ да ценатъ ползата отъ науката.

Отъ градоветѣ въ които тѣзи година се отвориха привременни педагогически курсове, бѣше и гр. Плъвѣнъ. Този курсъ, незная по какви причини, закасно и се отвори на 31 Юний, въ когото постѣпиха изъ първо около 15 лица и подиръ нѣколко дни се събраха около 20 учители. За преподаватели на курса се назначиха г-да В. Крачуновъ, Л. Вазаровъ и Змиоровъ отъ които послѣдний, подиръ нѣколко дни, се зачисли за Мировой въ г. Тетевенъ и преподаванието се нати вари на двамата г-да, които съ свойгѣ си неуморими

трудовете които положили, можиха да успеятъ. При все това макаръ че курса се отвори късно и г-да преподавателитѣ да бѣха затруднени съ много предмети, но все таки може да се покаже добръ успѣхъ.

Отъ останалитѣ въ време на испитъ 22 учители, които получиха за награда по 10 лева отъ Министерството, около 12 учители показаха добръ успѣхъ, а другитѣ удовлетворителенъ за което се задѣлжиха да бѣдѣтъ помощници и да посѣлватъ идущата година нѣкаде вѣкоя привремененъ курсъ.

Отъ горѣизложеното ми ясно се вижда, че е показанъ добръ успѣхъ, тѣй като повече отъ половината показаха добръ успѣхъ и получиха добри свѣдѣтелства, за което се удостоиха съ право да учителствуватъ изъ селата въ народнитѣ училища.

За успѣха на тѣзи курсъ крайно благодарение на г-на Паспектора Бржшлянова, който распредѣли тѣй добръ материала за преподаванieto, што въ едно кратко време може да се свърши, при това благодарение и на г-да Преподавателитѣ: Крачуновъ и Вазаровъ, които полагаха доста голѣми старания и трудове. — Желателно би било што Министерството да разрѣши да се отварятъ и за напредъ подобни курсове, въ които да се практикуватъ селскитѣ учители, тѣй што да може да се образуватъ по скоро и селскитѣ младежи.

Единъ посетителъ на курса.

II За народнитѣ възстания въ България преимущественно въ Велико Търново и околнитѣ градове и села въ XIX-я вѣкъ.

III Русско-Турската война въ 1877 год.

(Продължение)

На 24 того вечерта ни положително увѣри Пи кола Бабачовъ, че споредъ приетата телеграмма, на утре въ сѣбота на 25 юния, безъ друго ще пристигни тукъ горѣказаното военно отдѣление, и споредъ тая телеграмма, мѣстното тукашно правителство заповѣда веднага на хѣбаритѣ (фурувджитѣ), да приготвятъ хлѣбъ за 6,000 души и наутрѣ да го придадѣтъ. Руската ототпрѣднѣ войска (Авангардия) бѣше пристигнала въ петъкъ на 24 юния до село Поликраица 2 часа далечъ отъ Търново, и на високото равнище при това село бѣхъ се расположилъ въ лагеръ за да си поотпочинатъ. Тукашнитѣ още останала турци извѣстни за това, пращаха нѣкои за да се увѣрятъ въ истинността на тия свѣдения и дѣйствително когато тѣ се възвърнаха явиха и на военния командантъ (бинбашията) и на мютесарифяна, че всичко що се разказва е истина, и че руската войска се дѣйствително намира при Поликраица въ многобройна количество. На утрѣ въ сѣбота на 25 юния ние отидохме въ конака (полацията) за да видимъ що се тамъ върши? но се увѣрихме че и сжщия мютесарифинъ си товари вещитѣ, и излиза отъ конака, отъ дѣто впрочемъ той отиде въ турския лагеръ що бѣше расположенъ на Маринополе за да се съѣзва вижда се съ бинбашията, що с за правение? Въ това време пристигнаха въ лагера съглѣдчатѣ, които бѣхъ испратени за да се увѣрятъ за движението на руската войска, на кждѣ пладѣтъ се съглѣда едно силно разширение въ турския лагеръ и се увѣрихме, че турската войска се готви да бѣга, и да напусни лагертъ, видѣхми че мютесарифяна заедно съ бинбашията напуснаха лагертъ, и отидоха на табията що бѣха по отпреди приготвили турцитѣ, и които си стои и до днесъ, тя е отвѣдъ рѣката Янтра и близо до голѣмия пѣтъ що води къмъ Османъ Пазаръ, слѣдъ малко видѣхми че завезоха тамъ и 4-тѣ тона, що бѣха поставени на лагера, и ги настанаха на табията. Найсетнѣ съглѣдахми, че всичкитѣ турски войскари испразднихъ съвършено лагертъ, и всички отидохъ при табията, това бѣ кждѣ 3 часа по турски сутринята *) Турскитѣ войскари бѣха принудени вижда се до толкова бържи да напуснатъ лагертъ, и да бѣгѣтъ, што бѣхъ вече развалили чаджритѣ си (палаткитѣ си), и бѣхъ нагнѣвали на земята платната имъ, и се готвиха да ги

*) Турцитѣ ако знаяха че отдѣленieto на генералъ Гурко съ което той привзе града Търново, състоише само отъ 700 до 800 души, тѣ не бѣхъ избѣгали, но подлажената имъ фантазия отъ руския лагеръ, всичко преувеличи и изпоплаши.

дигнатъ и да ги занесѣтъ съ себе си при табията, изведижа тѣ напуснаха и тия нагнѣти платна на стотини чаджри, и избѣгнахъ отъ Маринополе много бържи презъ Бѣляника, прогизаха рѣката, и се уклѣчиха къмъ табията. Много обаче отъ тѣхъ избѣгахъ и се отправиха въ разни направления, кой на кждѣто може. Отъ горѣказаното се ясно уразумѣва, че командантината на турската войска бѣше распоридилъ войскаритѣ си събрани при табията въ бойни отряди, готови да се биятъ съ нашествующата и нападательната руска войска. Спорядъ както се тогава извѣстихми впрочемъ въ руския лагеръ се положително обяви, че въ сѣбота на 25 юния безъ друго ще пристигнатъ въ Търново очакванитѣ 6,000 войници отъ Османъ Пазаръ. Въ сѣдствие на тая положителна вѣсть, вижда се, генералъ Гурко бѣ заповѣдалъ, въ сѣбота много рано да трѣгнѣ войската отъ Поликраица, дѣто бѣше расположенъ руския лагеръ, и да върви бържи къмъ Търново. Като пристигналъ генералъ Гурко съ военното си отдѣление до Самоводенъ, и като узналъ че широкия пѣтъ, що води за въ Търново, преминува презъ единъ тѣсень проходъ между два високи скалисти рѣта (Дервента), то той не рачилъ никакъ до склона за да преминѣ войската презъ тоя много опасенъ проходъ, и като му разказахъ селенитѣ отъ Самоводенъ, както и други българи, що бѣхъ тамъ отишли тайно и отъ тукъ, че има и други пѣтъ за да се доде въ Търново, но че той е много несгоденъ, споредъ голѣмата му стръмнина на нагорѣ, и че тоя пѣтъ води къмъ близкото село Билаковца. Генералъ Гурко разглѣда веднага тоя пѣтъ и се увѣри че дѣйствително ще бѣде почти невъзможно да се извезѣтъ по него топоветѣ що имаше съ себе си и другитѣ много тежки военни потребности, но найтрудното бѣ за извѣзването на топоветѣ. Тогава селенитѣ отъ Самоводенъ му отговориша че тѣ сами ще спомогатъ и ще се впуѣгнатъ за да се извезѣтъ какъ какъ топоветѣ на нагорѣ възъ стръмния рѣкъ. Това самопроизволно съдѣствие на Самоводчанитѣ, и тая имъ готовность обрадова генералъ Гурко, той прие предложението имъ, и войската му потеглила на нагорѣ по тѣсния стръменъ и лошава пѣтъ що води отъ Самоводенъ къмъ Бѣляковица, и благодарение на казанитѣ съдѣствия, извезоха се и топоветѣ горѣ на равнището и отъ тамъ по край Бѣляковица руската войска пристигна до широкия пѣтъ, що води къмъ Търново, и почена да слаза по него на надолу. Тогава турската войска що бѣше събрана при табията съглѣда това движение на руската войска, и извѣдѣжъ бинбашията заповѣда „огнь“. Часътъ бѣше 8 1/2 по турски или около 2 1/2 по европейски слѣдъ пладѣтъ, когато гръмна първия турски топъ и слѣдваха безпрестанно топовнитѣ гърмежи. Руската же войска що слезаше по широкия пѣтъ къмъ Маринополе, и Търново, бѣше още въ лозята, която като видѣ че турцитѣ поченахъ да гърмятъ, връхъ тѣхъ, то и тѣ настанаха 8-тѣ тона, що возаха съ себе си, и забраха да гърмятъ връхъ турската табия отдалечъ отъ тѣхъ въ разстояние почти на единъ часъ. И тѣй, топоветѣ гърмѣха и отъ двѣтъ противоположни страни, но най често, и най много гърмяха турцитѣ. Рускитѣ тоже гърмѣха, но много по нарѣдко, това топовно гърмѣние се продължи до единъ цѣлъ часъ, и се хвърлиха и отъ двѣтъ страни до 400 гюлета. Случи се да сполучатъ русцитѣ, и да запушатъ и прехвърлятъ единъ турски топъ. Преди това, една часть отъ руската войска бѣше се спуснала на долу къмъ Маринополе подъ личното предводителство на генерала Гурко, а останалата малка часть спомогаше на артилерията която дѣйствоваше. Като се приближихъ русцитѣ близо до търновскитѣ лозя, навлѣзоха нѣкои въ малкитѣ имъ къщички, и поченахъ да гърмятъ съ пушкитѣ си изъ прозорцитѣ на тия къщички. Други же се изпонаридохъ изъ лозята, и поченаха и тѣ да гърмятъ съ пушкитѣ си и да хвърлятъ крушумитѣ си връхъ мѣстността на табията. Сжщевременно и слѣдъ като запушиха русцитѣ турския топъ, турцитѣ престанаха съвѣмъ да гърмятъ съ топове, но гърмяха твърдѣ начесто, даже и безпрестанно съ пушкитѣ си; тѣй што, не се чуваше друго, освѣнъ ихтѣнието, и отзивѣтъ въ въздуха, произведенъ отъ многобройнитѣ крушуми. Това показваше че турцитѣ вече бѣгѣтъ отъ табията, и за да прикриятъ бѣганието си, останалитѣ отъ тѣхъ войници при табията без-

преставно гърмяха тоже съ пушки, и вие се убъдихме че тѣ вече бѣгатъ. Това гърмѣние съ пушки и съ крушуми се продължи до 1½ часа, и изведнѣжъ сирѣ. Слѣдъ малко, възвѣща въ градътъ до 200 казаци конници, тичаха твърдѣ бържи, отидоха въ бившия турски конякъ, забиха тамъ едно знаме, и слѣдъ това, минаха и презъ турската махала и се върнаха назадъ и отидоха при генералъ Гурко за да му навѣстятъ нѣж да се, че въ града Търново вече нѣма турци. Подиръ малко време, вѣдѣ въ градътъ и генералъ Гурко съ штабътъ си посрѣщатъ отъ населението съ неопишемо възхищение, отворѣ му се подаваха прекрасни цвѣтни вѣтки и упоенитъ отъ радостъ граждани не знааха какъ по сердечно, и по тържественно да изразятъ своята благодарностъ за освобождението си. Тѣй лесно въ 1½ часа руситѣ превзеха градътъ Търново слѣдъ една малка битка, чрѣзъ която не се причини никаква по вреда, даже и не се уби ни единъ отъ рускитѣ войници, само двама конници отъ артилерията бѣха ударени въ краката, отъ турцитѣ же разказваше че е имало нѣколко убити и ранени, но че като тѣ бѣгаха земята съ себе си въ табията, се намбриха 3 убити и по нататѣкъ се намбрихъ нѣколко умрѣли вижда се отъ ранитѣ си. Следъ нѣколко дни, на 30 юния въ 5 часа пристигна въ Търново и великия князь главнокомандующий въ Търново съ всичкия си блестящъ штабъ и бѣ посрѣщанъ най тържественно и най възхитително. И дѣйствително всѣки се мѣчеше да се надпревари за да изяви душевната си благодарностъ къмъ главнокомандующия на руската войска, за дѣто се притѣчи намъ на помощъ и ни освободи. Минутата бѣ тоже много тържественна когато влѣзаха въ града Търново българскитѣ дружини, българскитѣ опълченци се прѣмаха отъ гражданитѣ и гражданкитѣ на старата столица на българ. царство съ ентузиазмъ, весело и драгостно.

(Слѣдва).

Недѣлни и празнични евангелия

Нарѣдилъ С. Д. Пинтевъ

за III и IV отдѣления на първонач. училища.

Необходимата нужда, която се усѣщаше отъ учебникъ по Славянски прочетъ въ нашитѣ първоначални или основни училища, се допълни съ издаването учебника *недѣлни и празнични евангелия отъ книжарницата на С. Д. Пинтевъ въ Ловечъ*. Учебникъ, колкото прѣкрасенъ по своитѣ си отпечатѣкъ съ чисти и четливи букви и отъ двата текста: славянскитѣ и българскитѣ, заслужва и сериозно внимание по своята нарѣдба и отборенъ материалъ, съгласно съ течението на учебната година. Учебникъ отъ III или IV отдѣления съ постигнатието му въ училището, почивава, мѣжду другитѣ предметѣ, да учи и славянскитѣ езикъ, тѣй както слѣдватъ недѣлнитѣ и празнични евангелия, нарѣдени отъ светлата наша православна църква. При това най главното е, че учебникътъ четѣ и преводъ на материйнъ езикъ, леснотията на койго отъ славянскитѣ — служи текстътъ на българскитѣ езикъ. Всичко това по славянски щого учи учебникътъ, слуша всѣка недѣла и празникъ съ присѣтствието си въ църковния Божий домъ. Нему, на ученика, се вижда всичко що слуша въ евангелието изрѣчено отъ Божий помазанникъ — свѣщеникътъ въ време на литургията, като нѣщо знаяво; слуша повече внимателно, наумѣна си учителска разказъ за значението на нѣкое евангелие или притча и съ всичко това въ учебника се всява, онѣзи добринка — истинската набожностъ, която искрено почита съ страхъ и уважение, тѣй както подобава на благочестивия християнинъ да бѣде. Отъ тука произлиза онѣзи нравствена религиозностъ въ учащия, въ когото въ никой други случай толкова основно и истински не може да се вкорени, добринитѣ на койго сѣ общезвѣстни братолюбие, отечестволубие, благодаренъ честитъ животъ и проч. Освѣтъ това учебникътъ става възрастенъ, става отецъ на синове и дѣщери, на койго ще знае по добръ да имъ внуши страхъ Божий, безъ койго на тойза свѣтъ нѣма истински честитъ животъ. Вкратцѣ ползата е огромна съ учебникътъ на недѣлнитѣ и празнични евангелия отъ С. Д. Пинтевъ, койго допълня една възпищаща нужда въ училищата по славянскитѣ езикъ.

По нарѣдъ всѣки знае, че съ години се четеш часослова (нареченъ наусница), отъ койго нито пляза се усѣщаше отъ съдържанието му, като не се четеш и учеше съзнателно, нито пакъ можеше да се научи славянскитѣ езикъ, както трѣбва да се произнася. Много пѣти ученицитѣ сѣ биле принудени да напуснатъ училището, по нататѣшното си образование именно отъ затрудненията на часослова, койго по нѣколко сѣ биле съдирани и омачани и пакъ никаква полза не е усѣщали ученикътъ. Четеш съ насилъ и нищо неразбираше ученикътъ, на койго се задаваше твърдѣ много мѣчнотии въ произношенето на славянскитѣ езикъ; а какъто се знае, научава се само онова добръ, сѣщеврѣмен-

но се усвоява въ точи само това, което се разбира. Тая мегодика горѣпоменатия учебникъ носи напълно и заслугитѣ, койго придонѣха нашитѣ училища отъ една година насамъ, сѣ познати на мнозина учители. Учебникътъ се научава и добръ да произнася славянскитѣ езикъ и умѣе да тълкува значението на всѣка дума, нѣщо което съ часослова или съ черковното четение не са е даже съвувало, а како ли да се постигне истинскитѣ резултатъ на съзнателно прочитание славянскитѣ езикъ.

Отъ нѣкое време насамъ се носи слухъ, че и протестанскитѣ миссионери се канили да печататъ подобенъ учебникъ, койго мислѣа да распродаютъ въ българ. училища. Протестантитѣ, койго съ разни хатрини и ерѣдства се домогватъ да причинатъ отцѣпленieto на отъ светлата наша православна вѣра, презиратъ и животътъ и имотътъ, само да поучатъ въ злонамѣрната си цѣль — да ни направятъ протестанти. Съ тая цѣль, види са, тѣ са каниле да печататъ учебника и да го продаватъ въ нашитѣ училища. Горчиви ще бѣждѣ слѣдствитѣ на всѣко училище, като се оплете въ примки на протестанскитѣ миссионери!

Впрочемъ учебникътъ по славянскитѣ езикъ на С. Д. Пинтевъ е добръ и напълно заслужва препорѣката сегашното му III то издание въ нашитѣ първоначални училища, като прѣвѣхотенъ учебникъ по значението и предметъ си.

гр В. Търново, 6 Септември 1884.

Единъ.

ДОПИСКИ

Пловдивъ, 4 Септември 1884 год.

Че преди много време бѣхъ казалъ, че отъ какъ Гавриилъ Кръстевичъ стана генер. Губернаторъ на нашата областъ, образува се цѣло отдѣление чиновници лакеи и подлѣзурки; жандармерията се обърна на шпионско отдѣление, тайнитѣ агенти се размножиха, войската се инспектира отъ Русскитѣ агенти и военни аташата, Българскитѣ офицери, на койго именно предегои изпълнението на великата народна задача, на плѣшитѣ на койго тѣжи голѣмъ дългъ да исплатятъ съ кръвта си, може би, спрямо общото наше Българско отечество, тия наши офицери сѣ преслѣдватъ отъ властѣта, койго стои чужда за нашитѣ интереси; клѣвѣгатъ се отъ страннитѣ койго не дѣхатъ споредъ както го изисква народното наше благочестие; войницитѣ се узотрѣбватъ по вече отъ прости ратаи, и чисто дървари; жандармитѣ се учатъ по школата на русскитѣ чиновници отъ III отдѣление Коростелева, Гервасия потопява войницитѣ въ купельта на разврата политически, по образецътъ на Лазара Пчовчовъ и Такисъ извѣстния типъ на чешко лакейничество, заедно съ по извѣстнитѣ народозложители и чисто яланъ съединисти и съ народния предателъ Бобчова, подъ войвода си Гавриилъ паша, убѣватъ свободата, потѣпкватъ правата народни, присѣдиняватъ страната къмъ Едирненския вилаетъ и я продаватъ на Цариградъ.

Казало се бѣ, казахъ гъ, и сега самъ Гавриилъ паша потвърждава, че отъ него може и трѣбва да се очаква, споредъ всѣг. „Отечество“, всичко, и споредъ Гавриилитѣ работи вече извършени, всичко, но не добро, а всичко зло, което вече той наложи на врата на тукашния български народъ, койго види ся, има още много да испита.

И дѣйствително, Гавриилъ паша точенъ въ изпълнението на злонамѣрнията си, старъ народенъ неприятелъ, както е вѣренъ султански слуга и Византийско чадо, не закъсия никакъ да оправдае блажитѣ и сладки надѣжди на издателитѣ на „Отечество“. Нашъ Турско-Византийски Гавриилъ, слѣдъ двата свои акта на проивола, башибозуклука и беззаконieto, прибърза и доста скоро постѣжи на върхътъ на незаконността, да покаже своето поганство къмъ своя мръзѣщъ народъ, да развие своя византийски душманлъкъ, и днесъ стои като Иуда Искаротскитѣ предъ Българската свобода, като антихристѣ предъ свѣтия прахъ на загиналитѣ поборници, и като Пудентѣ предъ живитѣ български ратници и цѣлото Отечество, обируженъ съ своитѣ жреца — Садукен и Фарисейтѣ, нарѣчени *яланъ-съединисти*, изроди народни, а първи и главни стюзници и меджилесъ азици, а ла Власаковъ, единчкий любимецъ на Гаврила.

27 Августъ отъ дѣто 1884 ознаменува българската история, както и 27 Априлъ. Прѣкъзѣтъ за разтурването на Областното Събрание се распѣсна по вилаета, съ койго се свикватъ избирателитѣ на новъ изборъ, а Събрание то ще се отвори на 22 Октомври. Освѣтъ продажнитѣ хора лакеи, чернитѣ душа и врагове на свободата, на свѣтлината, въ чѣлото на койго влизатъ и по вѣчето чиновници — хазарджии, губрега народни, всички други истински български народни синове, койго милѣгатъ за свободата, силно сѣ развѣлнѣвани отъ тази убийственна и съвѣтъ беззаконна по-

стѣпка на нашая валия — Гавриилъ паша, когото предателитѣ и продаденигѣ Бобчевъ и Миджаровъ, нарѣкоха — *държавенъ глава*. Шарлатани!

Валията Гавриилъ паша направи беззаконно, защото той наруши членовѣтъ: 86, 89, 99, 100, 101 и 107, ако не и по-вече членове отъ Органическия Уставъ. Той погжика чл. 86, защото прѣви огерочзание въ отворянieto на Събрание то, отъ 8 или 10, чакъ на 22 Октомври, а че и тогава пакъ не ще имаме Събрание, защото на 23 изборитѣ ще ставатъ, най малко 7 дена за оспориване, всичко 22 дена, сирѣчь на крайгъ на Септември ще трѣбва да бѣждатъ провъзгласени изборитѣ, до 15 октомври време за констегирание, а до 22 октомври оставагъ само 7 дена, въ койго Върховното Сѣдилище ще се занимае съ провъзгласението на 36 избори. Това възможно ли е даже физически? Цѣка отговори Валията и нѣговитѣ съзаклѣвници.

Чл. 89 се нарушава, защото безъ да има Събрание, валията го растура; когото спорѣдъ тоя членъ, той трѣбаше да чѣка съ преврата си до 8 октомври да се съберѣгъ представителитѣ, да види и той и всѣки Събрание истинско, а че тогава, ако пакъ има голѣми причѣти, да го загвори, да го растури и да испѣди представителитѣ. А сега? законътъ растура, облацитѣ гони.

Чл. 99 се нарушава, защото безъ Събрание, което Валията най много желае, тогава нѣма и законъ. Чл. 100 сѣ потѣпква, защото страната ще се дѣши отъ най добритѣ и потребни нарѣдби. Чл. 101 се потѣпква, защото не ще да има бюджѣгъ. Тогава народа трѣбва да ни дава ни цѣра въ хѣзната, защото конякитѣ ще ги крадѣгъ ашикире, а никой не ще има право да имъ каже нѣщо. Чл. 107 се заличва, че не ще има кой да издава уредби, закони, кой да надзирава да ли се изпълняватъ законитѣ, да ли крадѣгъ народнитѣ пари отъ хѣзната и пр. и тогава знаяте ли какво може да бѣде? Кой щого и какъво завърѣе, чисто башибозушка плячка, безрѣдне, тогава нѣма Правителство, нѣма нищо.

Его братия какво направи и желае още да прави и направи нашая Цариградски валия — Гавриилъ паша. Разберете всичко тѣва добръ, па тогава вършете какъто щѣте, когото здравия разумъ ви подказва и, ако искѣме да не сѣ присѣдиняватъ на Едирненския вилаетъ, а да си останемъ често българи, свободни, како ни остави покойникъ Императоръ, и за да изпълнимъ неговитѣ послѣдни думи, ние трѣбва да направимъ махзари (протести) отъ 4 тѣхъ страни на Областѣта противъ това голѣмо зло, което направи нашия валия, койго мисли да направи още по голѣмо зло на всички ни, и да се обрнемъ къмъ *любимия нашъ Българскитѣ Князь*, да го помолимъ, и той ще ни каже думитѣ на Царъ Освободителъ при смъртъта, койго трѣбва да изпълнимъ за да си останемъ народъ.

Знайно е, че койго прочете това що казвамъ за извършното отъ Валия паша, той ще прочете по туй сѣщото негово беззаконие и въ другитѣ вѣстници, като в. „Мирца“, „Съединение“, а че и „Филипополискъ“, грѣккия вѣстникъ, редакторитѣ на койго, вчера, на 31 Августъ е получилъ чрезъ П. Власакова отъ валията Гавриилъ паша тъкмо 170 и словомъ сго и осемдесѣтъ лири турска подкупъ, за да пишѣ, че ужъ спорѣдъ закона и за благого на народа е направилъ Гавриилъ паша това посѣгателство върху нашата свобода и гражданскитѣ ни права. Сирѣчь, да лѣже, да омайва свѣта. И защо да не прави така, како го подкупуватъ съ 180 лири, чий пари? Народни, сиромашка съзла.

Господь да ни е на помощъ!

Пловдивъ 5 Септември 1884 год.

Безобразията на Гавриилъ паша, помогнатъ отъ шарлатанитѣ съединисти, прѣминаха сѣка граница. Не тѣжко за въ такива случаи трѣба оппозиция, когото да покаже истинния политически тактъ, стѣщото свое умение да запази интересите на населението. У насъ днесъ казюннитѣ нарицаеми, съставлявагъ оппозиция, макаръ отъ немай къде, по стечението на обстоятелствата. Тия обаче копаѣи политикани, како и напредъ, така и днесъ доказаха твърдѣ осѣзнателно съ своитѣ дѣяния, че неможатъ да стоитъ на партия, когото да пази интересите и правата на населението.

Да се обяснимъ.

Постоянный комитетъ въ нашата областъ е учреждение, когото въ атрибуциитѣ си има: да контролира дѣянията на правителството; да законодателствува въ отечествие на камарата, изъ средата на койго се избира; да служи като админ. съветъ на глав. Управителъ. Законодателитѣ когото е предвидѣлъ това важно учреждение, не е можалъ да има предъ видъ освенъ: че Глав. Управ. е Султановъ чиновникъ, койго никоги нема да гледа доброжелателно за страната, когото му се поверява да управлява. Той представлява и пази интересите на султана. Отъ друга страна тоя султановъ

вѣренъ човѣкъ за да не стиди по далечъ, за да не отнѣме на населението повѣстивае права, да не направи отъ автономната област единъ прѣвъ влягъ на турската дѣржава — законодательтъ се е погрижилъ да му постави пречка, т. е. Обл. представителство представява интересите на населението, то дѣржи равновесие между интереситѣ на народа и оная на ламгичия султанъ. Нашо псвече. Законодательтъ за да туре гаранция за правата на народа въ отсъствие на неговото представителство, поставилъ е контролъ надъ правителството едно колективно учреждение — пост. комитетъ. Пост. ком. споредъ атрибуциите си, които по горе казахъ, е стучастникъ въ отправленieto на дѣржавнитѣ дела, знае правит. механизъмъ, недостатките му, грешките, дава гласъ си върху душата, тъй да се каже, на областния бюджетъ. Той има право, дадено му е отъ законодателя да припоръчва поправителни мерки, да препоръчва на обл. събрание мерки за отдаване подъ съдъ на кой да е виновенъ чиновникъ, макаръ да бѣде и глав. управ.

Като такъво учреждение, пост. комитетъ може да срещне по важно по валежача нужда да изпълни своята висока задача за която е учреденъ отъ законодателя, да защити настойчиво правата на населението, които му са поверени, има ли по другъ случай да протестира противъ домогванията на Гаврилъ паша за да узурпира най беззаконно правата на населението?

Повтарямъ, безобразията на Гаврилъ паша, помогнатъ отъ шарлатаните съединители, минаха сега граница, но, нека ми е позволено да кажа, че малодушието на казювните изважда отъ тѣрпение секи съвестенъ българинъ. А въ пост. комитетъ болшинството е на тия малодушни. На 27 Августъ исг. м. Гаврилъ паша съ приказъ растури Обл. Събрание. Кое обл. Събрание? Дѣбеше събрано то? Вѣтаръ растури. Станаха злоупотреблява при ланските избори, имало натискъ отъ страна на правителството. Той самъ бѣше Директоръ на Вѣтр. дѣла, ако той гледалъ и мѣчалъ какъ неговите подведомствени чиновници злоупотребляватъ въ изборите, значи самъ той е престѣпникъ. Той въ такъвъ случай, на мѣра неправилно избрани само ланските депутати, а на другите 18, избрани преди три години, взема най коварно мандатътъ. Той още неможалъ да работи съ това обл. събрание и да управлява когато споредъ духа на организационния уставъ, споредъ волята на законодателя, както и по горѣ казахъ, обл. представителство изражава волята на народа; а глав. управителъ не може да бѣде освѣтъ представителъ на съвсемъ друга воля, съвсемъ враждебна на народната, не може да има свое орудие камарата, защото тогава той ще бѣде много по голѣмо зло, отъ колко е и безъ това. следователно представителството и глав. управителъ, споредъ автономното устройство на нашата област, неможатъ да представляватъ една и съща воля, подъ която и да е форма, безъ да се унищожатъ правата на едната или другата страна. Напротивъ обл. събрание треба да представлява волята на дѣржавния суверенъ на народа, а глав. управ. треба да представлява волята на своя суверенъ — султана. Запазването интересите на населението, запазването още на оная макаръ незавидни права на народа, може да съществува само когато камарата не е орудие на глав. управителъ. Гаврилъ паша пакъ съ приказа си гони въ камарата да може да влиае П. Комитетъ, при такъвъ беззаконенъ приказъ, при такъвъ автономски превратъ, при таково явно узурпироване осветените права на народа и посегание за потъжкване народната воля — знаете що решава? — Днесъ за решение, че на основание чл. 10, 104, 105 и на слѣдующите на др. устава, растуришието обл. събрание не обуславя и представителство на неговите (на П. К.) действителни. Цитираните членове на основния законъ говоратъ за задачата, длѣжностите и правата на П. комитетъ. Споредъ нѣкъ не може и той да се счита растуриенъ по силата на приказа, койго растури обл. събрание. По, освенъ това, съ цитиранieto на некои отъ тия членове той признава правото си да подига въпроси „върху които той мисли, че треба да призове вниманието му (на глав. управ.) въ полза на областта“; не отказва правото си, че може да препоръчва на обл. събрание предаването на съдъ секой виновникъ, койго е направилъ „престѣпление противъ публично нещо“. Съ една речъ, пост. комитетъ знае високата своя задача, но казювното малодушие го е подавило, че за дѣржавния ударъ, слѣдъ горнието решение, решава да размисли да ли да препоръчи на обл. събрание слѣдующето:

Глав. управителъ нѣма право да създава такавъ единъ опасенъ за въ бдѣщи прецедентъ, предъ видъ на условията въ които е поставена областта (ако бѣше инакъ — демекъ свободенъ е!) Споредъ мнението на П. К. въ интересъ!! Насроената щеше!! ако при издаването на приказа глав. управ. спазеше предписанието на О. А., т. е. да растурише камарата когато е събрано. (Тукъ е най голѣмото откритие!) и за това се обвинява Гаврилъ паша въ беззаконие — пакъ изодадечъ разбира се) Но въ следъ това заключава: П. К. изказва желание что за напредъ да не се повтаря туй.

„На Мрево тѣпанъ бие; на хирево свирна свиря“ — ще кажа азъ.

Това е плодъ на нашата опозиция, това е казювната дѣятелност за защита интересите и правата на населението! Но стига. „Анайна свиря си — пакъ саздѣр; аннаманна дауль зурна аздѣр“.

Единъ Румелиецъ.

Пловдивъ, 6 Септември 1884 год.

Гле Редакторе!

Обнародването въ уважаемъ ви вѣстникъ на нѣколко дописки въ нашъ влягъ, иже наричамъ „Погойна Румелия“, за кѣфътъ и интересъ на западнитѣ християнски султани, а за вѣрда и осиромашаванieto на насъ, кара ме да вѣрвамъ, че ще дадете мѣсто на слѣдующитѣ ми нѣколко редове, за които колонитѣ на тукашнитѣ вѣстници сѣ вече почти затворени отъ денъ на Гаврилъ пашовото византийско губернаторствование, защото тоя дѣмбазинъ по вѣтра и народностъ, човѣкъ отъ турскитѣ идарета, съ вѣсиягарско турско, вѣренъ Исламовъ човѣкъ, вече сѣ задови а да Сюлейманъ пашовски да вѣгрѣби всичко свободно, всичко напредъчаво; печатницитѣ багисева, присѣдвание на здравомислящитѣ прави, и е сторилъ ниетъ да продаде страната, и съ приказъ отъ 27 Августъ, той тури край на всяка свобода, да удуша всичко народно самостоятелно.

По въпросъ за тукашната наша народна войска ако не никакъ, то твърдъ малко се е писало и нищо почти систематично, нѣщо полезно и плодородно. Напротивъ писало се е доста, като отъ редакторитѣ на баба „Марица“ — Маджаровъ и Бѣчевъ, отъ издателя В. Пѣчовъ на почившия в. „Положение“, отъ редакторитѣ на в. „Н. Гласъ“ — Величковъ и Вазовъ, на в. „Съединение“ — отъ Гешевчето, Юрковъ и всички консерваторски молли и паликарета, и въ послѣдне време въ конашката утрѣбка — „Вѣстникъ“ — отъ Дръ Хакавова, Д. Поповъ и всички маскери, подлѣци и лакеи. Но всички тия писания сѣ били и сѣ отъ естество да повѣрдатъ на доброто войство въ насъ да очернятъ народното достоѣние, да убиятъ и до невѣрностъ унижатъ нашето народно офицерство. Да ли съзнаватъ тѣжкия грѣхъ койго правятъ предъ народния олтарь тия наши братия списвачи — вѣстникари, нека сами да се замислятъ върху това. Не веднажъ презъ вѣстницитѣ си, а че и публично сѣ се произнасяле най непристойно, нѣлпо за нашитѣ офицери, като сѣ ги наричали млади, неспособни, развратни и проч. . . и, най сѣтъ още и шпиони! И тѣзи списвачи смѣятъ да се наричатъ патриоти, доброжелатели и най много съединости. Ей господи! Колко по стара и по способни сѣ вие, вие г дивовци, койго вършате не по малко отъ предателство къмъ народа си, отъ гирѣтъ на койго вий се хравите, получавате по 600, по 100, по 40 и 20 лири на мѣсець; станали сѣ мушлери, сайбии на по 2, 3 и 4 ковака! Зерамете се малко!

Вие не можѣтъ за сега безъ войска; вие трѣбва да имате войска и офицери, само не да бѣждатъ развалени, подлизурки и лакеи, каквито сѣ нѣкои отъ новитѣ специалисти — конашки дембели, — други кокоши и кукаи; намъ трѣбва да имате офицери войственни, офицери българи, който да се занимаватъ, да узнаватъ народнитѣ чисти интереси, да мѣлятъ за своето отечество, за неговата свобода, офицери достойни да поднесжтъ голѣмата тѣгоба която имъ налага отечеството, готози съ крѣвта си да искунигъ народната самостоятелност и да удържатъ независимостта. Намъ трѣбва войска, трѣбватъ ни офицери, и слава Богу имаме, честта върху които е паднала, първи може би, да повѣдатъ нашитѣ войници, народа къмъ славата, къмъ величието. Жребето може тѣмъ да се е паднало да бѣдатъ първоначалители въ постиганieto великата народна задача подъ храбри и юначевъ вождъ П. В. Българскій Князь, тѣ първи да застанатъ подъ святого народно знаме, и да придаватъ достойното блѣсково величие на Общия Българскій Князь. Затова, трѣбватъ ни офицери, съ духъ народенъ, духъ войствененъ, съ самоотверженостъ и готовностъ къмъ общото наше отечество, да запазватъ неговата политическа самостоятелност и пълна независимостъ.

Такива офицери ни трѣбватъ, такива характери трѣба тѣ да иматъ, съ такива високи народни мисли да сѣ въодушевляватъ, за да могатъ да създадѣтъ и вдѣхнатъ въ нашатѣ войници често войнички духъ, и да ги приучатъ на пожертвование за отечеството, неговата свобода и човѣшкитѣ правдини. Ако туй си гони, може да се постигне; това постигнато, великата задача, койго по-вече за вѣрване е че лѣжи на тѣхнитѣ плѣшни, тѣжи на тѣхнитѣ грижи, и тя е изпълнена подъ вождъ, П. В. Българскій Князь, първи помазанникъ, и натоваренъ съ постиганieto на тая задача отъ царя Освободителя, при послѣднитѣ него дни на живота му.

Но да ли офицерството въ нашъ влягъ е достигнало до оная степенъ на положението си? Какъ е

то възпитано или сѣ възпитава? Какво е неговото положение, и подъ какви условия е то поставено! Тукъ е горчивата истина, която не може да сѣ скрие. Тукъ сѣ крие всичко който ни трѣба да знаемъ и извадимъ на яве.

За сега ще кажа само нѣкои нѣща.

Туй и пр. прѣди двѣ години, когато вѣкои нѣмци Руски офицери, за които „Марица“ сѣ напѣли съ плачь и слъзи, поискажъ штоо Българскитѣ офицери на вѣки да останатъ на първитѣ си чиновъ и никаква видна и самостоятелна длѣжност да имъ сѣ не повѣрва съ цѣлъ да сѣ привлѣкжтъ още чужденци за да вършатъ и распологатъ съ всичко, безъ контролъ, тогава фатнедѣжията подполковникъ Якъ на Румелийската войска (???)! Испрати нѣколко писма до своето правителство, и най-сѣтне самъ отиде и получи 2 хиляди рубли за подкупъ и за разнасяне по увеселителни забавления на български офицери, като бѣше измислилъ че мѣжду послѣднитѣ и Русскитѣ офицери съществува нѣкакво сѣ разногласие. Въ сѣщностъ обаче, работата е тая: да сѣ убие въ българскитѣ офицери въ духъ на войството, духъ за науката, развитието и образованието, а че чужденцитѣ да сѣ осигурятъ за дълго време.

Тоя сѣщия симпатиченъ подполковникъ наскоро бѣше инспектиралъ Хасковската дружина, командира на която е заплѣтенъ въ нѣкои работи, като Либановскій, Мерчанскій Валтеръ, Фитинговъ и пр. пр. кой съ 2 хиляди, кой съ хиляда, 500 и пр. лири е закрѣпилъ областния ковецъ, за които имъ дѣянния, Българскій народъ, въ името и честта на своята вѣлика признателностъ имъ е прощавалъ, даже и прѣкривалъ. Такава е била благодѣтелната инспекция отъ Екъ на трентовисуъ. Не преди много дни, тоя сѣщия Екъ получилъ писмо отъ правителството си, да съобщи на единъ български офицеринъ че може да отиде пакъ да продължава въ Русскія науки сѣ, който бѣ прѣкъсвалъ по болѣсть. Г. Екъ, чрезъ младшия Ремличекъ герой Яверинъ на Валията Гаврила, офицеринъ бѣлолякъ, високъ, съобщвалъ това на интересующий сѣ офицеръ, койго сѣ срѣщвалъ съ самия Екъ, отъ койго поискалъ, а той му не даде писмото да го прочете, като му говорилъ така што да го отклони да не отива вече да сѣ учи. Тоя българинъ офицеръ, отъ койго сѣ чака много вѣщо, и днесъ още стои тукъ, не му сѣ дава стипендията, ако и да е подалъ сѣ прошение, нито пакъ му съобщаватъ официално послѣдното, който сѣ стане съ него, както и причинитѣ, за които не му отпущатъ стипендията. И всичко това сѣ върши отъ Дригалски паша Екъ и Валията Гаврилъ. Това, разбира сѣ, става отъ вѣливо благодарение и доброжелателство, за който трѣба да удвоимъ своята признателностъ. Такова е положението на нашитѣ офицери, и особено на по добритѣ, по развититѣ и самостоятелнитѣ. А сега по влиянието на ставания превратъ какво по-вече ще сѣ вдени въ ушитѣ на Българскитѣ офицери, до каква стѣпенъ на низостъ, на позоръ и разстѣние сѣ мѣчатъ да ги вкарать, това стана доста ясно отъ явно неказаното въ вечерита на лагеритѣ на 31-й Августъ, отъ Валията Гаврилъ паша, и Дригалски паша, който даже силомъ принудихъ нашитѣ офицери да сѣ похарчатъ паритѣ за да гощаватъ други отъ влячъ хора. Но не е било възможно инакъ, защото тукъ на вратовѣтъ ни тежки превратъ, трѣба обаяние, обѣщание, и пр. разващения, за който Дригалски паша е бѣлъ казалъ и туй, че койго офицеръ не би искалъ и не би платилъ за тая вечера, то той щялъ да плати, но трѣбало да стане, па каквото и да бѣде. Нашия Дригалски, види се, не ще падне по долу отъ Ерирота. Его положението на български офицери въ Румелийска влягъ, но пакъ отъ тия офицери българи, чада на това злочесто отечество зависи да сѣ рѣшатъ сѣдбата и положението. Ще видимъ и ще говоримъ още.

До Негово Сиятелство Главний управителъ на Вѣсточна Румелия.

ЗЪЯВЛЕНИЕ

Отъ Никола Д. Сариевъ жителъ отъ г. Калоферъ (Орелска околия).

Днеска стана вече 12 мѣсеци отъ извършването убийството по най варварски и несправилно отъ създаване мира начинъ сѣ нещастиятъ и едно-утробний ми братъ Стефана Д. Сариевъ, койго убийство стана въ средъ назарьтъ назаренъ день по падне при всичко че се подадохъ отъ моя страна нѣколко заявления до-на Прокурора при Пловдивскій окръженъ съдъ, до Господина Директора Саллабашова и до бившия Господина Генералъ Губернатора. Но и отъ страната на почигаемото чисто Калоферско население, понеже въ г. Калоферъ съществува два вида население единий видъ чорбаджийската безчестна разбойническа клика (убийцитѣ на брата ми) и другий видъ честно справедливото бѣдно население, но и до днесъ всичкитѣ подадени заявления като да станаха бѣла книга и гласътъ ни гласъ въпиноше въ пустинята, защото никакви изискуеми споредъ законътъ мѣрки не сѣ земени отъ страна на Саллабашовото правосѣдие, защото, както главатарьтъ на Калофер-

скитъ разбойници Стефанъ Кюбашевъ и помощникътъ му Догаровъ сж днеска по-вече обични и любовни на подведомствениятъ Ви Директоръ на правосъдието, който съ своята слабостъ и слабостъ тъй уважава Кюбашева и Догарова по братовото ми убийство, като да са извършили едно отъ славнитъ чудеса на свѣтътъ, което да може да се причисли къмъ 7-тѣхъ чудеса и въ такъвъ случай споредъ мѣстното на Господина Салабашова, ще станатъ 8 чудеса на свѣтътъ. *Ваше Силтство!* При всичката немарливостъ и хладнокръвие отъ страна на властта по убийството на брата ми за което убийство Господинъ Салабашевъ и подведомствениятъ му Карловскій Сѣдия Платнарвъ, тъй щедро защитаватъ убийцитъ, понеже и Господинъ Платнарвъ прави частъ отъ убийцитъ за да ги покриватъ, но пакъ не бе възможно, защото убийцитъ сж вече известни на всички честни и почтени Калоферци. Но какво да сторятъ кога властта, която упражняваше Калоферскій полицейскій Комисаръ, бившии Карловскій околийски Началникъ и Карловскій сѣдникъ Господинъ Платнарвъ сж за въ полза на убийцитъ отъ кождото да са за правосъдието и човѣчеството, като са стараятъ всячески да застрашаватъ населението и очевидцитъ, че за убийството на брата ми било заповѣдано отъ почитаемото Централно управление на повѣренната Вамъ областъ. Покорно Ви умолявамъ *Ваше Силтство*, въ името на правосъдието, да направите потребното отъ Васъ распорѣждане за да сж изнамерни гдѣ е заровено тѣлото на убитиятъ ми по най варварски начинъ братъ отъ гнуснитъ подлеци Калоферски разбойници, които сж вече известни; най главнитъ гнуснави злодеици и ниски същества сж браточетни: Атанасъ Калчевъ, Тодоръ Корфата, Ламби Кассанинъ, Стойко Грозановъ (за когото има и актъ съставенъ отъ Калоферскій полицейскій Комисаръ и послѣ непредставенъ по не известни менъ причини, по който актъ Грозановъ е нападналъ да убие саугата си, защото е искалъ да искаже за убийството на брата ми), Санчо Тиновъ, Киро Колю, Ламе Спасовъ, Бенчу Арабаджовъ, Велю Пенковъ, Колю Велювъ, Стефанъ Неновъ и Иосифъ Вацуровъ, които имъ съдѣйствували за случката, има известие и участие и Костаски Скиминатъ, но той само не е посѣгналъ. *Ваше Силтство*, при това считамъ за нуждно да прибавя като какъ е възможно да се освободи Стойко Грозановъ за невиненъ, когато убийството е извършено въ неговиятъ дюгень и какво убийство? Не сравнимо отъ създаване мира, да бѣше убийството извършено въ гората, въ нѣкоя долина по планинитъ добръ, но убийството извършено по пладнѣ въ центарътъ на града и върху една личность всеобщо позната безъ исключение на възржстъ, и убийцитъ да са расхождатъ и да са подсмиватъ на бѣдното честио Калоферско население, като че сж извършили едно важно и похвалително за исторіята нѣщо, и господинъ директоръ Салабашовъ и господинъ Платнарвъ не щатъ нито да знаятъ. *Ваше Силтство*, въ името на правосъдието запазвамъ си правото и настоявамъ щото ако постоянствова господинъ Салабашовъ да защитаватъ гнуснитъ Калоферски разбойници, то да ся зематъ изискуемитъ отъ законътъ мѣрки щото да ся изиска стойността за брата ми отъ находящи са въ него врѣме въ града Калоферци върху, която сума ще ся прибаватъ и направенитъ до сега отъ темъ разноски включително по убийството 1030 лева и 75 ст. златни, на които ще имъ представя оправдателнитъ документи, както и послѣ довавшитъ разноски отъ днесъ до окончателното свършване на въпроса; за участието на тукъ помѣнатитъ лица именно Атанасъ Калчевъ въ убийството служилъ за фактъ тукъ приложени въ пренесъ отъ писмото на Атанаса Калчевъ, съ което сж ся старали всячески да ся докажатъ до показатъ за да шиятъ кръвта на бѣднитъ, ако да ни са биле човѣческитъ и благонадежднитъ защити отъ брата ми за въ полза на бѣдното население, за което се рѣшиха да го погубятъ за да можатъ да ся отърватъ и покриватъ направенитъ до сега безбройни злоупотребления. Като прибавямъ и още че Калоферскій Комисаръ въ своятъ си не основенъ и лишненъ отъ всѣка истинность рапортъ, споменува за нѣкаква котля кибритъ за десетъ пари незаплатена отъ брата ми съ задна цѣлъ да почерни името му, а никакъ не споменува за повѣсткитъ, поканитъ отъ Калоферскій кмегъ до покойниятъ ми братъ отъ 15 и 20 Априлий 1883 год. първата безъ втората съ № 61, по поводъ на предписанията до кмета на Карловскій околийски Началникъ отъ 12 и 13 Априлий 1883 г. подъ № № 713 и 722 /76, отъ които повѣстки и пренесъ ви прилагамъ, прочее споредъ лажливиятъ рапортъ на више помѣнатий Комисаръ, братъ ми ако е билъ такъвъ какъвто го нарича той, то защо кмегството прави изборъ съ такива лица.

За всичко до тукъ изложено очаквамъ съ нетърпение (отъ *Ваше Силтство*), да видя изискуемото отъ законътъ правосъдие и обществено благонаравие, като ви умолявамъ най покорно и коленоприклонно за *Силтственното Ваше распорѣждане* за да ся побликува въ единъ отъ издаваемитъ въ повѣренната вамъ областъ вѣстници.

Руссе 30 Юний 1884 год.

Съ дълбоко и смиренно почитание съмъ вашъ покорний.

Г-не Стефанъ Д. Сариевъ

Умолявате ся съ настоящето ми да ся прѣдстави тѣ въ канцелярията ми на 16 того часътъ по единъ

Скоро-печатница на в. „Славянинъ“

по турски за избирание кметъ за изпълнение предписаниято на г на Началника отъ 12 того и подъ № 713.

г. Калоферъ 15 Априлий 1883 г.

На първообразното подписанъ кметъ: *Б. Арабаджовъ*

Съ първообразното вѣрно:

Г-не Стефанъ Д. Сариевъ!

За изпълнение претписане на г на околийскому Началнику отъ 13 Априлий № 722 /76 Калоферското градско Кмѣтство ви умолява да ся пристави на 21 того часътъ по 8 по Турски въ канцелярията му, да пристѣпите избирание четворица Асѣтори и двама замѣстници за Карловското околийско сѣдалище.

г. Калоферъ 20 Априлий 1883 год.

На първообразно подписанъ кметъ: *Б. Арабаджовъ*.

Съ първообразното вѣрно:

Пловдивъ 7 Юний 1883 год.

Г-не В. П. Пенковъ.

Чрезъ настоящето си ида да ви ява на кратко следующото.

Тѣжъ сутрина като влезохме въ сѣдалището съ Кърпачова въ той ми прѣстави Адвокатинъ Юрукова, въ азъ пакъ не си изгубихъ коражатъ като са схлихме почти 1/2 часъ неговите документи, които той прѣстави азъ ги унижтожахъ и на послѣдокъ сѣдалището даде резолюция че ако Карпачовъ е записанъ въ списакатъ въ градъ Казанлъкъ, той съвршено пада; азъ постоянствухъ че е записанъ, тогава сѣдалището реши контрестаторитъ сир. ний, да доставимъ друго свидетелство, че е записанъ въ продължение на 9 дена сир до 23 й того.

Зѣтова поздравя Г-въ Кюбашева и Г-въ Иосъ Хр. Вацуровъ тая грижа да я приематъ, да идатъ ли въ Казанлъкъ, да пратятъ човѣкъ ли, тѣ по добре да пратятъ човѣкъ да ся достави свидетелството да пише не като това че не упрѣжявалъ гражданскитъ права, но да пише че е записанъ въ списакатъ.

Отъ като ви поздравя оставамъ пр.

Ан. Калчевъ.

На 9 того Н. Височество се завърна изъ Букурещъ и замина за Варна. Около 20 число на този месецъ, Н. Височество ще дойде въ Руссе, гдѣто ще престои нѣколко дни. По него врѣме, ще дойде въ градъ ни и министра президентъ г. П. Каравеловъ.

Романското правителство посрѣщало и непрацало Българскій князь, който ходи въ Синая твърдѣ радушно. Нег. Височ. е ималъ дълъгъ разговоръ съ г. Братияно.

Руския чиновникъ, Майоръ Коростелевъ, Пловдивскій Полицийеторъ, училъ своитъ подчинени жандарми, както турскитъ заптии, когато нѣкой жандаринъ откраднѣлъ или вземелъ подкупъ, за да се неосражѣлъ отъ поелъ, учалъ ги тѣй: — „кради, вземай, пали, но не ся хващай.“ — Така се случи съ единъ жандаринъ конникъ находящъ ся по Славненскій Балканъ още отъ миналата година. Щѣ скрия името му, но той жандаринъ за около 50 лари отпусна 2 арестанти — разбойници, и както Коростелева, сжко и Вахмистера прѣдъ нѣколко прости жандарми казалъ, че добръ сторилъ, но да гледалъ щото да се не хванатъ нито испустнатитъ турци, нито пакъ подкупника жандаринъ. Ето види ся защо турцитъ казватъ, че 10 души разбойници ся говятъ отъ толкова души войска и жандармерия, и пакъ нищо не извршватъ, а пакъ сме били замислили за Съединение (?). Това е грамъ за нашта войска и жандармерия, но отъ чужденца ся управлява, за което имъ плаща най-много.

На 9 того посѣтихме лагера на Пионерната дружина, който се намира на два часа далечъ отъ градъ ни близо до Дунава. Дѣйствително приятното мѣсто, и чистия въздухъ, ако привличатъ посѣтителъ и го наслаждаватъ, двойно и тройно се наслаждава човѣкъ, като гледа чистотата и добрия порядъкъ, който се съгледва въ този лагеръ. Насъ ни удивихъ постройкитъ съ които е пълна цѣлата поляна, на расстояние единъ часъ. Тукъ се виждатъ разни постройки: табии, стѣни, бурдеи, здания, минни дупки дълбоки подъ земята, обкопи, фуруни и др. и др. които доказватъ, че тукъ са еработило много повѣче, отъ кождото може да си помисли

човѣкъ, че е възможно да се изработи въ расстояние на 5 месѣци. Дѣятелността въ този лагеръ, и извршеното, заслужватъ похвала и ние ж отдаваме комуто са слѣдва.

Редакторитъ на „Срѣдецъ“ почнахъ вижда са да сънуватъ айлажница, слѣдъ като свършихъ откраднатитъ парица отпуснати за изврѣдни разноски по Министерството на Външнитъ дѣла. Въ послѣдния си брой тѣ казватъ, че „Славянинъ“ билъ писалъ противъ нѣкакви си назначения. Ние незнаемъ да сме писали противъ назначенията, който и не съществуватъ, въ ако кажемъ, че назначението на нѣкого е несполучливо, това какво ще ползува лакитъ. Не уже ли трѣбва да мълчимъ каквито чиновници и да се назначаватъ?

На 9 того Цанковиститъ въ градъ ни, на брой 3 1/2, държали митингъ! Митинга имъ са състоялъ отъ самитъ тѣхъ, които сж го свикали и то въ една отъ най затѣпениитъ махали. Искаме си Кметчето Симсовча, извикали сичкитъ, съ юварлачето башъ търговче, и отишли на лѣзята да се расхождатъ. Ония които ги гледале отдалече се насмѣли и си заминали. И такава глупава работа бива ли я? Цѣлъ градъ е възстаналъ и не иска тѣхния кметъ, а тѣ трима искатъ на сила да ни кметува Симеончо!

ПОДАРЪКЪ

Г-не К. П. Антоповъ Градски приставъ въ Руссе, подарява едно годишно течение отъ в. „Славянинъ“ VI год. за дружеството „Развитие“ въ Вратца.

ИЗВѢСТИЕ.

Подписаный извѣствамъ на всички мои приятели и познанияци, че прѣдъ видъ на нѣколцинаото още моя въ г. Ловечъ еднофамилници „Цѣтко Колевъ“, отъ днесъ вататъкъ азъ прибавямъ йоще „Слабичковъ“ и за нарѣдъ ще ся подпизвамъ Цѣтко Колевъ Слабичковъ. — Име, което азъ самъ си поставямъ, като го намирамъ напълно съобразно както съ тѣлосложението на покойниятъ ми баща, така и съ моето.

г. Ловечъ 6 Септември 1884 г.

Цѣтко К. Слабичковъ

ИЗЛЪЗЕ ОТЪ ПЕЧАТЪ

ОТЕЧЕСТВОВЪДЕНИЕ

ЗА IX-ТО ОТДѢЛЕНИЕ

(Споредъ програмата на Учебния Съвѣтъ при Мпн. на Народ. Просвѣщенето отъ 14 Юний 1884 год.)

отъ

Р. Радославова,

Издава Книжарницата

на

П. С. Джамджиева въ Търново
1884.

ИЗВѢСТИЕ.

Подписаный извѣствамъ че отворихъ въ гр. Руссе Кара-али махлеси Ханъ подъ название „Ловчански“, въ когото г-да пътницитъ които би кондисали, ще намѣржтъ чисти стаи и легла, добра послуга, ядѣние и сичко друго съ най-умѣрена цѣна.

Руссе 1 Септем. 1884 год.

Тодоръ Христовъ.

ИЗВѢСТИЕ.

Подписаный, имамъ честь да извѣстѣ на почитаемата публика, че откривамъ, въ градъ Руссе, въ помѣщенieto на книговѣзницата ми, книгопродавница, подъ название Народна Книжарница и Книговѣзница. За това, молъ, г-да книжаритъ и книгоиздателитъ, които желажтъ да иматъ кореспонденция съ мене, нека ся отнасятъ направо до мене.

Руссе № 430 улица Александровска № 432.

Книговѣзецъ: *А. М. Питеровъ.*

Редакцията на в. „Славянинъ“ се нуждае отъ едно момче, което да разнася вѣстницитъ изъ градъ. Който желае да занеме това мѣсто, нека са яви и узнае условията.

Редак.

Редакторъ издателъ: *Т. Х. Станчевъ*